

запрати го към жертвата своя . . .
 Дочу се тѣп отзук и плач . . . А други за-
 пердаши
 с юмруци сръчния мерец . . .

Мъже наоколо се смеят
 и някакъв откъслек от песен срамна пеят.—

Аз гледам ги и мисля в смотата
 за утрото на тоз народ грядущи . . .
 Изви вихрушка: прах, размесен с плач и смях
 на нищетата

отне ми мисълта, обърна ми очите на страни...
 Насядали жени обгръщат с очи си любопитни,
 с души си ситни, ненаситни изглеждат кой
 що мине.—

и дръзко го одумват в ленива пустота . . .
 Децата си не виждат как псуват и се бият,
 а крѣшно се подсмиват и погледи си впиват
 в прозореца на крѣчма, де чашките звѣнтят,
 мустаци се подсукват, главите се вѣртят, —
 те знаци им изпращат и песнички подхващат...

Едни държат в лениви
 рѣце си сополиви, нечесани деца,
 а в майчини сѣрца — ни грижа, нито длѣг...

Духовна пустота!

Дете едно с рѣчички пресега и с засмяни
 очички заигра — и палаво докопа то кичор-
 че коса

на майка си. Тя гнявно със крѣсѣк запердаши..
 И прах, и смях, и глѣч и писѣк олилия . . .

Аз гледам и си мисля
 за утрото на тоз народ грядущи . . .

Август 1920 г.

Р. Т